

„Ще помоля Нощта, да ме остави при себе си. Аз ще ѝ обещая, че ще бжда послушна и прилежна“.

Дълго време чака Анка да се върне Нощта, но тя не идваше: навярно имаше много работа в градината.

Минаваха час след час. Ненадейно чу тя надалеч весел смях и песен. Тя стана и видя Нощта, застанала на вратата. Нощта ѝ махна с ръка. Тя се затече при нея. Ето при тях долетя една малка златна колесница, впрегната в осем златни лебеда. Две хубави, засмени деца — момченце и момиченце — стояха в колесницата. Те носеха прозрачни дрехи и розови венци на главите си.

„Заминават ли вече, буйни деца?“ попита Нощта, махна с ръка и влезе през вратата.

„Да“, извикаха радостно децата, „заминаваме вече. Трябва да събудим хората от сън, да пръснем рози по земята — я виж: цялата ни кола е пълна с рози“.

Анка се обърна, за да помоли Нощта да я остави в двореца си, но в същия миг черната порта се затвори и Нощта се изгуби.

„Анке, ако искаш да попътуваш малко с нас“, каза момченцето, качи се в колцата, ама бързо, защото не можем да се бавим“.

Анка се качи в колцата, децата дръпнаха червените юзди и лебедите полетяха през светлите сребърни облаци.

„Аз съм Утрото“, каза момчето.

„Аз съм Утренната заря“, каза момиченцето. „Слънцето е наш баща“.

В това време децата почнаха да хвърлят пълни шепи рози върху облаците и те почервеняха.

„Нали е хубаво да се пътува из въздуха?“ попита момченцето Анка.

„Чудесно!“ отговори тя и хвърли радостно един розов букет във въздуха.

„Ах, беда!“ извика изведнаж Утро . . .

Анка се обърна и видя, как една голяма златна врата се отвори и през нея се подадоха безброй пламтящи лъчи.

„Баща ни!“ прошепна Утренната заря. Лебедите се спряха.

„Сбогом, Анке!“ извикаха Утро и Утренната заря.

Анка се търкули от колцата, колата отмина. Палящето слънце почна да я приближава, сѐ повече и повече. Тя усещаше вече огнените стрели, които изскачаха из неговата корона; пред нея лъхна гореща вълна. Анка се изплаши и не знаеше, накъде да бяга. Рокличката ѝ се запали. Тя подскокна силно, но кракът ѝ се плъзна по гладкият облак и тя падна долу . . . в едно меко, топло легло.

IV.

Очудено отвори тя очи. Една стара жена седеше пред леглото ѝ и я гледаше любезно.

„Коя си ти?“ попита Анка. „Виждам, не си нито Нощта, нито Дрезгавината.“